

HỒI 53

CÒN THỀ MA VƯƠNG

N

am Cái, Bắc Tăng dừng bước, quắc mắt nhìn lại.

Hoàng Thượng Chí không nén được cơn giận, liền quát lớn:

- Vĩ Nhất Dân! Ta không ngờ người xưa kia đã lấy trộm cuốn Đại Ban Nhược Thần Công Bí Lục của phái Thiếu Lâm, rồi nhẫn tâm giết Liễu Phàm hòa thượng, mà còn dám vu họa cho chưông môn đời trước!

Vĩ Nhất Dân ngoảnh mặt cười ha hả, chặn lời Thượng Chí nói:

- Không sai! Nhưng dầu người có biết cũng chẳng làm gì được ta.

Cơn giận dữ, Hoàng Thượng Chí như muốn đập nát thân Vĩ Nhất Dân ra từng mảnh cũng chưa hả giận. Chàng gằn giọng nói:

- Ta giết người chết hàng trăm lần, cũng không thể đền lại tội ác của người!

- Hừ! Người đã đến lúc chết mà còn muốn nói dài dòng...

Bỗng có một tiếng kêu thảm thiết, và người hầu vệ áo xanh nhào lặn ra chết tại chỗ!

Trước tình thế nguy cấp, Vĩ Nhất Dân lo thẳm:

- Nếu ta còn chần chờ, ắt các hầu vệ sẽ bỏ mạng dưới những cây Quỷ Đầu Quái Trượng của năm trưởng lão!

Nghĩ như thế, Vĩ Nhất Dân vội hét lớn:

- Hãy lui ra!

Những hầu vệ áo xanh đánh với năm trưởng lão, vốn kém sức hơn nhiều. Nhưng bọn hầu vệ phải đành liều chết để ứng chiến, vì sợ sự trách phạt của Đế Quân.

Giờ bọn chúng được lệnh Đế Quân cho phép rút lui, nên mừng vô cùng. Như kẻ tù đầy được ân xá, bọn hầu vệ vội nhảy lui ra ngoài.

Các hầu vệ lui ra, thì Vĩ Nhất Dân lắc mình một cái, liền tiếp bữa ra ba chưông ép tới năm vị trưởng lão.

Các luồng chưởng phong tung ra mạnh như vũ bão. Chỉ nghe những tiếng hự... lẫn trong làn gió cuồn cuộn, vun vút, năm trưởng lão đều bị chấn động đến nỗi loạng choạng lui ra bốn phía.

Hoàng Thượng Chí nhìn Nam Cái và Bắc Tăng, nói:

- Đây là việc nhà của bốn môn, xin hai vị đừng nhúng tay vào.

Nam Cái quắc mắt nhìn Hoàng Thượng Chí, hỏi:

- Việc nhà của bọn người à?

- Phải! Lão ca ca đã hiểu!

- Tiểu đệ! Tiểu đệ bị thương không nhẹ đâu?

Hoàng Thượng Chí gượng cười, nói:

- Không can gì! Xin hai vị vui lòng rời khỏi nơi này!

Nam Cái và Bắc Tăng đã từng bước chân trên giang hồ hàng mười mấy năm, nên hiểu rõ những quy luật của võ lâm. Đúng là việc riêng của phái nào, thì người ngoại cuộc không được can thiệp vào.

Hai người nhìn nhau, như đã hiểu ý nên chỉ lặng lẽ quay mình muốn bỏ đi...

Bỗng nhiên, Vĩ Nhất Dân hừ một tiếng, nhìn theo Nam Cái và Bắc Tăng, gọi lại:

- Hai vị! Hãy khoan đi!

Nam Cái nhíu đôi mày trắng, hỏi:

- Sao! Người thích ta và lão ăn xin này ở lại à?

- Không sai! Vì những người ở đây đều có phần cả. Còn hai vị tuy người ngoại cuộc, nhưng đã biết đến Đại Ban Nhược Thần Công của bốn Đế Quân. Vậy hai vị phải ở lại đây, để tôi đưa lên thế giới cực lạc bằng thần công này, cho hai vị khỏi ở thế gian mà thịnh truyền nữa!

Vĩ Nhất Dân vì bị tiết lộ chuyện trộm võ công của phái Thiếu Lâm, nên cố ý muốn sát hại bất kỳ người nào đã biết đến.

Sở dĩ việc ác độc bí mật của Vĩ Nhất Dân bị bại lộ, là hấn quyết ý thủ tiêu Hoàng Thượng Chí mà đoạt lấy Ác Quỷ Châu Bài để hấn được duy trì chức Đế Quân.

Lẽ ra Vĩ Nhất Dân chưa muốn dùng độc môn thí võ với các phái lớn trong Trung Nguyên. Nhưng không ngờ lúc giao đấu với Hoàng Thượng Chí gặp phải công lực quá cao, nên hấn phải dùng Đại Ban Nhược Thần Công.

Bắc Tăng tỏ vẻ khiêm nhượng chấp tay, nói:

- A Di Đà Phật! Tiểu chủ tài giỏi như vậy, lão đâu dám thố lộ điều gì?

Nam Cái lại cười ha hả, nói:

- Ta là lão ăn xin sống lâu quá nên chán đời rồi! Nếu người có ý định như thế thì thích thú cho lão lắm đấy!

Hoàng Thượng Chí vừa giận vừa lo. Chàng đâu muốn để cho Nam Cái và Bắc Tăng phải liều thân giải quyết việc ân oán của sư môn chàng.

Hoàng Thượng Chí không còn nghĩ đến vết thương trong người nữa. Chàng vội bước tới, nói với Nam Cái và Bắc Tăng:

- Lão ca ca và lão tiền bối, tôi xin hai vị nên rời khỏi nơi này lập tức!

Nam Cái trợn mắt cau mày, hỏi:

- Nhưng có người không cho hai ta ra đi!

- Qui luật trên võ lâm là cấm tuyệt không cho người ngoài can thiệp vào chuyện riêng của phái khác. Vậy tôi xin hai vị đừng làm tôi khó lòng!

Bắc Tăng có vẻ thương hại, nói:

- Lão ca ca! Lẽ nào lão buộc tôi phải ra tay mới được sao?

Chàng tỏ lời hơi bất nhã, là muốn cho hai lão này giận chàng, để sớm ra khỏi nơi hiểm nguy. Vì chàng thừa hiểu Vĩ Nhất Dân muốn giết Nam Cái và Bắc Tăng không phải là việc khó, nên chàng muốn hai lão này dừng vì chàng mà chịu chết.

Vĩ Nhất Dân trừng mắt nhìn Thượng Chí, rồi cười ngạo nghễ, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Người đừng có nói nhiều vô ích! Vì số mệnh của các người ở đây ta đã định sẵn hết rồi!...

Hoàng Thượng Chí hét lớn:

- Đồ phản bội! Người phải đền tội...

Chưa dứt lời, thì chàng đã vận hết nội lực truyền vào Ác Quỷ Châu Bài phát mạnh tới Vĩ Nhất Dân. Chỉ thấy những ánh hào quang lập lòe tung ra xa hơn hai trượng.

Cái liều lĩnh của Thượng Chí, quả thật có hiệu lực vô cùng.

Vĩ Nhất Dân chưa kịp lưu ý, đã bị hào quang của Ác Quỷ Châu Bài phủ kín cả người. Tâm thần Nhất Dân tán loạn.

Thượng Chí kịp thời bắn Đông Kim Chỉ ra.

Nghe hừ một tiếng phát lạnh người, thì thấy Vĩ Nhất Dân đã té nhào xuống đất.

Hoàng Thượng Chí gấp rút truyền lệnh:

- Năm trưởng lão nghe đây: “Hãy mau mời hai người kia rời khỏi nơi này”.

Năm trưởng lão liền đồng thanh tuân lệnh.

Những cây Quỷ Đầu Quái Trượng liền múa động, thẳng tới phía Nam Cái và Bắc Tăng.

Năm trưởng lão phi thân tới, thì Nam Cái và Bắc Tăng đã đi mất dạng rồi.

Hoàng Thượng Chí thở một hơi dài, thân lại Ác Quỷ Châu Bài.

Bỗng Vĩ Nhất Dân rung mình một cái, đứng phắt dậy phát ra những tiếng cười rùng rợn...

Thượng Chí giật mình, biết Nhất Dân chưa bị trọng thương.

Té ra Thượng Chí vì bị thương, công lực giảm đi rất nhiều, nên khi bắn Đông Kim Chỉ ra không có công lực mạnh. Vả lại Vĩ Nhất Dân có Đại Ban Nhược Thần Công hộ thân, nên Đông Kim Chỉ làm cho hắn bị thương nhẹ ngoài da thôi. Còn lão ngã nhào xuống đất, là vì lúc ánh hào quang của Ác Quỷ Châu Bài bắn ra quá gấp khiến cho hắn mất tinh thần trong lúc bất ngờ.

Tiếng cười vừa dứt, thì mặt của Nhất Dân đầy sát khí. Lão muốn nuốt tươi Thượng Chí. Đôi mắt lão lườm lườm! Lão ngầm vận nội lực, rồi tiến tới ba bước.

Năm trưởng lão lo sợ cho tánh mạng của Hoàng Thượng Chí vội múa động các cây Quỷ Đầu Quái Trượng yểm hộ.

Thượng Chí lại dùng Châu Bài vung ra nữa.

Lần này Vĩ Nhất Dân đã chuẩn bị trước. Lão lách một cái như luồng điện xẹt ngang qua, rồi lẹ làng đánh ra một chưởng Đại Ban Nhược Thần Công.

Thân pháp kỳ biến, cùng với những luồng chưởng phong của Nhất Dân đánh ra trong chớp mắt, thật các tay cao thủ cũng khó lường được.

Sức mạnh khủng khiếp đó, tạo thành những làn gió cuộn cuộn ép tới Thượng Chí và năm trưởng lão.

Hoàng Thượng Chí và năm trưởng lão đều giật mình, cùng hợp sức phát chưởng ra đỡ.

Chưởng phong đôi bên ép lại, phát ra một tiếng nổ như núi ngã, sóng cuốn, cát bụi trên trận địa đều bốc lên bay vút lên không trung.

Trước sức công của đối phương quá mạnh, năm trưởng lão đều bị chấn động nhảy lui ra tứ phía. Còn Hoàng Thượng Chí đã bị thương, giờ lại gặp chưởng phong ác liệt này, làm cho vết thương càng thêm trầm trọng. Miệng chàng lại trào ra những ngụm máu tươi.

Tuy Vĩ Nhất Dân nội công siêu việt, nhưng gặp công lực của đối phương đến sáu tay cao thủ hợp lại, bất giác lão cũng phải lui lại ba bước.

Bỗng có tiếng động nhẹ trong mé rừng, không ai hay biết gì cả mà Vĩ Nhất Dân đã nghe rồi. Lão liếc mắt nhìn vào rừng như hai ánh sao băng, rồi lạnh lùng hỏi:

- Vị cao nhân nào rình ở đây?

Mọi người đều lấy làm ngạc nhiên, quắc mắt nhìn qua mé rừng.

- Hì... hì... hì...

Trong những tiếng cười quái gở đó, lại ẩn hiện một ảnh người, màu xanh như hồn ma bóng quế!

Chỉ trong chớp mắt, bóng người ấy đã tiến tới trận địa. Sự xuất hiện đột ngột đó, làm cho mọi người đều kinh sợ.

Người này mặc áo dài xanh, đầu bịt khăn trên tay cầm một cái sọ người đỏ lòe như bê hết nhiều lớp máu tươi.

Vĩ Nhất Dân giật nảy người, kêu lên:

- Huyết Sọ!

Hai tiếng Huyết Sọ vang ra làm cho mọi người kinh hãi. Năm vị trưởng lão mặt tái nhợt cắt không còn một tí máu. Họ không thể ngờ được, vị đệ nhất đệ nhân trên võ lâm, lại xuất hiện ở nơi này!

Hoàng Thượng Chí cũng ngạc nhiên vô cùng. Chàng nhìn kỹ biết Huyết Sọ này là Huyết Sọ giả mà chàng đã thường gặp.

Đấu trường lại im phăng phắc.

Đột nhiên, một bóng người chớp qua như luồng điện xẹt, và có tiếng người hét lên!

Hoàng Thượng Chí máu miệng phun ra như xối, thân hình lắc lư như sắp ngã.

Sự việc xảy ra trong chớp mắt Ác Quỷ Châu Bài trên tay Hoàng Thượng Chí, đã bị Huyết Sọ đoạt rồi.

Huyết Sọ bất thần xuất hiện, giật lấy bảo vật Ác Quỷ Châu Bài của Ảo Ma Cung phái Thiên Nam, khiến cho ai nấy đều không thể ngờ trước được.

Mặt Vĩ Nhất Dân vừa kinh hãi vừa tức giận biến đổi qua nhiều sắc thái khác thường.

Hôm nay xảy ra trận đấu ác liệt này, là vì Vĩ Nhất Dân quyết giết Hoàng Thượng Chí, diệt trừ đại họa về sau. Hơn nữa hắn muốn cướp vật truyền phái chí bảo Ác Quỷ Châu Bài mà mấy mươi năm hắn đã âm thầm mưu độc, nhưng chưa đoạt được.

Thế mà giờ đây, cái Châu Bài lại bị kẻ khác ngang nhiên cướp đi, thì làm sao hắn không tức giận?

Vĩ Nhất Dân vì quá căm tức, không còn sợ sệt nữa. Đôi mắt lão nhìn theo Châu Bài trên tay Huyết Sọ không chớp mắt. Mặt lão nóng như lửa đốt, lão thét lên:

- Huyết Sọ! Người có trả lại không?

Huyết Sọ lạnh lùng hỏi:

- Người bảo trả cái gì?

- Ác Quỷ Châu Bài!

Mặt Huyết Sọ lạnh như băng, lão cười hì hì... nói:

- Vĩ Nhất Dân! Theo lão phu biết thì ngươi là đứa phản đồ của phái Thiên Nam. Như thế, chức Đế Quân của ngươi không còn nữa! Vậy Ác Quỷ Châu Bài này, không về tay ngươi được!...

- Câm đi! Người có đưa ra không?

- À! Ta không đưa! Người làm gì được ta?

Vĩ Nhất Dân giậm chân hét lớn:

- Người phải chết!

Vĩ Nhất Dân vận hết nội lực, dùng công lực Đại Ban Nhược Thần Công đánh vào mặt Huyết Sọ. Chưởng phong này vừa nhẹ nhàng, vừa mạnh như vũ bão, nếu bị đánh trúng tất đối phương chết không kịp một tiếng than.

Nhưng chỉ nghe Huyết Sọ cười khinh khỉnh nói:

- Với tài năng củ người thì chưa xứng đâu cả!

Thân hình Huyết Sọ lắc nhẹ một cái, thì đã bay vút ra ngoài luồng chưởng phong của đối phương hơn ba trượng. Huyết Sọ ngoảnh mặt lại ngạo nghễ, nói:

- Vĩ Nhất Dân! Ta phải chờ cho mi cố công cho luyện tập nhiều hơn nữa, rồi ta hãy tái ngộ!

Tiếng nói vừa dứt, thì bóng của Huyết Sọ cũng biến mất.

Vĩ Nhất Dân tức giận như muốn tráo máu nôn ra miệng. Đôi mắt hiểm độc của lão đảo qua đảo lại như sao băng. Nhưng không còn thấy bóng Huyết Sọ. Đôi chân lão dậm thành thịch! Lão quay lại nhìn Hoàng Thượng Chí và năm trưởng lão, hậm hực nói:

- Bốn Đế Quân phải quyết định mệnh sống của các người rồi sẽ kiếm Huyết Sọ thanh toán sau!

Hoàng Thượng Chí lúc này đứng không vững, còn sức đâu mà bảo vệ lấy thân nữa!

Vẻ mặt Nhất Dân lại đầy sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Thấy Hoàng Thượng Chí bị trọng thương năm trưởng lão vừa cảm giận vừa đau xót, nghĩ thầm:

- Chưởng môn sư huynh đã bị thương nặng, còn năm người mình thì lại không phải là đối thủ với Vĩ Nhất Dân! Nhưng hôm nay, nếu để cho nó thắng, thì chẳng những sáu người mình không còn tánh mạng mà phái Thiên Nam sau này sẽ lâm vào cảnh bi thảm vô cùng! Chi bằng chúng ta liều sanh tử còn hơn.

Một vị trưởng lão thét lớn:

- Chúng ta phải trừ đứa phản đồ này!

Tiếng hét chưa dứt, thì năm cây Quỷ Đầu Quái Trượng đã tung tới, đập mạnh vào Vĩ Nhất Dân.

Nghe đùng một tiếng, và tiếp một tiếng hừ thảm thiết, thì đệ tứ trưởng lão Lục Thiên Đơn đã bị đối thủ đánh văng ra xa tám trượng, rớt gậy, ngã xuống đất chết tức khắc!

Nhưng bốn cây quái trượng của các vị trưởng lão kia, đã bao kín cả thân hình Vĩ Nhất Dân.

Bốn trưởng lão này, đã cố tâm liều sanh tử, nên lúc ra tay chỉ dùng những chiêu thế tuyệt kỹ tấn công! Vĩ Nhất Dân bị lâm vào thế nguy, tay chân quỳnh quáng.

Nhưng đây chỉ là một việc áp đảo tạm thời, lúc này Hoàng Thượng Chí đã dùng những môn tuyệt học, cùng năm trưởng lão hợp sức mà chưa thể hạ thủ được Nhất Dân, huống hồ lúc này chỉ còn bốn vị trưởng lão.

Vĩ Nhất Dân hừ một tiếng như cộp gươm đánh liên tiếp tám chưởng lấy lại thế công tức khắc.

Lại nghe một tiếng kêu thê thảm nữa, thì vị đệ nhị trưởng lão Thìn Thiên Báo máu miệng chảy ra như xối. Lão loạn choạng mấy cái rồi té xỉu xuống đất, bất tỉnh luôn!

Thủ Tịch Trưởng Lão Đỗ Nhất Phi tam trưởng lão Hùng Bát Mục, và ngũ trưởng lão Sa Nhân Hòa, thấy hai đồng bạn đã tử thương, cảm tức đến cực độ.

Mặt ba trưởng lão đỏ bừng, họ hét lên một tiếng như xé cả không gian.

Ba cây quái trượng hợp sức đánh ra, với công lực bình sanh như có thể dời núi lấp sông.

Tuy ba trưởng lão đã hy sinh liều chết, dùng hết sức cộng địch nhưng sức người có hạn, làm sao địch lại với Vĩ Nhất Dân là kẻ có công lực siêu nhân.

Vĩ Nhất Dân thấy việc thắng địch dễ như trở bàn tay, nên cười ngạo nghễ, nói:

- Bọn người hãy tự chết đi là hơn, đừng để ta ra tay sát hại mà oán trách!

Thủ Tịch Trưởng Lão Đỗ Nhất Phi quát lớn:

- Quân phản đồ! Hãy im đi! Đừng nói nữa mà thêm thẹn...

Lời trách của trưởng lão chưa dứt, thì Vĩ Nhất Dân đã bửa liên tiếp ra mười hai chưởng.

Những luồng chưởng phong cuộn cuộn ép ra, tiếp theo ba tiếng kêu thảm thiết cùng một lúc.

Ba trưởng lão còn lại, đều nhào ra ngoài một trượng và thọ thương nặng.

Thế là năm trưởng lão đã bị thiệt mạng mất hai người, còn ba người sau cũng bị thương nữa.

Trận chiến chấm dứt! Nhưng mặt của Vĩ Nhất Dân vẫn còn đầy sát khí. Lão cười gằn mấy tiếng rồi từ từ bước tới bên Hoàng Thượng Chí.

Tuy Hoàng Thượng Chí căm giận vô cùng, nhưng chàng đã bị trọng thương, máu miệng phun ra lai láng thì công lực còn đâu mà chống đỡ với Vĩ Nhất Dân?

Cái chết của chàng dưới bàn tay độc thủ của Vĩ Nhất Dân chỉ còn gang tấc!

Trong giây phút mà tử thần sắp rước hồn chàng về âm phủ thì không biết bao nhiêu ám ảnh hiện ra trong đầu óc chàng:

- Huyết thù chưa trả! Sứ mệnh chưa hoàn tất...

Còn biết bao nhiêu điều khác, nhưng chàng đâu dám nghĩ tới!

Sự thật, Hoàng Thượng Chí đâu sợ việc sanh tử. Chỉ khổ là trên thế gian này, chàng còn mang nặng nhiều trách nhiệm của các bậc tiền nhân mà chưa thực hiện được! Như thế, Hoàng Thượng Chí chết lúc này, thật không thể an lòng!

Hơn nữa, đúng theo qui luật võ lâm, và của môn phái, thì đương nhiên Hoàng Thượng Chí là người thừa kế chưởng môn, được quyền điều khiển trong môn phái. Nhưng hôm nay chàng lại bị Nhất Dân dùng quyền lực áp đảo, mà chàng lại bị thất bại dưới tay của kẻ phản đồ. Thật đau lòng.

Bỗng nhiên, lời truyền đoán của Hữu Tâm Nhân, như vọng lại bên tai chàng:

“Không thể đánh thương người, và phải cứu năm trưởng lão, rồi rời khỏi lập tức...”

Chàng nhớ đến lời ấy, liền tự hỏi:

- Lẽ nào Hữu Tâm Nhân lại biết trước?

Vĩ Nhất Dân hậm hực bước tới, cách Hoàng Thượng Chí chừng năm thước, đã cử chưởng lên...

Trong lúc chưởng lực Vĩ Nhất Dân chỉ còn đánh tới một cái là tánh mạng Hoàng Thượng Chí không còn nữa. Nhưng bỗng có bóng hai người phi tới lẹ như tên bắn.

Vĩ Nhất Dân giật mình, liền buông tay vừa xuất hiện tới. Thì ra đó hai lão già áo vàng, thân pháp rất lẹ làng, đôi mắt sáng quắc. Vĩ Nhất Dân đoán là hai tay cao thủ, và nội công đã đến mức uyên thâm.

Hai lão áo vàng chân vừa chấm đất đã cúi mình thi lễ và nói:

- Chúng tôi là hộ pháp áo vàng phái Thiên Tề Giáo, tới xin tham kiến Đế Quân.

Nhất Dân cũng cúi đầu trả lễ, và nói:

- Hai vị miễn lễ! Có điều gì? Xin chỉ giáo?

Lão áo vàng đứng bên hữu, chấp tay nói:

- Lão phu tuân lệnh bốn Giáo Chủ, tới đây tham kiến với Đế Quân một chuyện.

- Xin cứ nói!

- Lãnh Diện Nhân đã có mấy lần xâm nhập vùng cấm địa của Thiên Tề Giáo. Hắn đã giết hại hàng trăm đệ tử Bốn giáo. Vì điều quan trọng đó mà Bốn Giáo Chủ muốn Đế Quân giao hắn cho chúng tôi, để đưa về cho Bốn Giáo Chủ xử trí!

Vĩ Nhất Dân chưa nghĩ kịp, lợ ngợ nói:

- À! Điều này...

- Điều đó xin Đế Quân quyết định!

Đôi mày hơi chau lại Vĩ Nhất Dân nghĩ thầm:

- Mình giao Lãnh Diện Nhân cho Thiên Tề Giáo, tuy có phần tổn hại đến danh dự của bốn môn, nhưng trong lúc mình còn ở thế cô, nếu gây thù oán với phái này sợ mình thất bại. Chi bằng mình mất danh dự phần nào, để trừ được cái họa lớn mai sau là hơn. Vả lại bảo vật chân truyền Ác Quỷ Châu Bài đã bị Huyết Sợ cướp đi. Vậy mình muốn tìm được Châu Bài, có lẽ phải nhờ sự trợ giúp của phái này...

Nghĩ như thế, lão liền gật đầu, nói:

- Được! Nhưng để bốn Đế Quân phế võ công của nó, rồi hai lão đưa nó đi!

- Tùy ý định của Đế Quân!

Lời bàn định đôi bên làm cho Hoàng Thượng Chí tức đến sôi máu. Nhưng chàng không còn cách nào chống lại định mệnh độc ác này!

Vĩ Nhất Dân xoay mình lại, nhìn Hoàng Thượng Chí khinh khỉnh, nói:

- Theo lẽ, ta phải gọi người là sư huynh! Hì hì! Nhưng nay ta là người định đoạt số mệnh của người! Vậy ta muốn cho người được đoàn tụ với đại sư bá nơi chín suối!

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng cười, nói:

- Người là loài ác thú! Ta tức là chưa giết được người để thỏa mãn vong hồn tổ sư! Những quân bất nghĩa như người sẽ chết! Ngày cuối cùng của người không lâu đâu!

Nhất Dân ngoảnh mặt cười khà khà, nói:

- Ngày cuối cùng của người được ta quyết định! Còn ngày cuối cùng của ta người làm gì thấy được.

- Linh hồn của các đời sư tổ sẽ không cho phép người...

- Câm miệng ngay!

Tiếng hét vừa dứt, thì tay Vĩ Nhất Dân đã đưa tới lệ như tên bay, điểm vào Tàn huyết của Hoàng Thượng Chí...

Nghe đùng một tiếng và tiếp theo một tiếng hự rất lớn, thì thấy Vĩ Nhất Dân lão đảo lùi ra năm bước.

Hoàng Thượng Chí tuy bị thương nặng nhưng từ lúc năm trưởng lão giao đấu với Nhất Dân, tiếp hai lão áo vàng tới yết kiến, chàng đã cố vận khí điều dưỡng, để chống lại địch thủ trước phút cuối cùng.

Quả nhiên Vĩ Nhất Dân ngạo ngễ tưởng Hoàng Thượng Chí không còn sức đánh trả lại, nên lão chỉ dùng cách lệ làng điểm huyết, không ngờ Hoàng Thượng Chí phản kích rất hiểm độc.

Hoàng Thượng Chí dùng hết chân lực đánh ra một chiêu, làm cho đối phương thất kinh. Nhưng chàng cũng bị chấn động suýt nhào xuống đất, mắt chàng hoa lên như thấy muôn ngàn ánh sao, miệng phun ra một ngụm máu nữa!

Thượng Chí tuy bị đau đớn, nhưng vẫn cắn răng gượng sức không để ngã.

Trước mặt hai lão áo vàng của phái Thiên Tề Giáo, Vĩ Nhất Dân bị Hoàng Thượng Chí đánh lui ra, lão lấy làm hổ thẹn, cơn giận bùng sôi.

Lão cố lấy lại sự bình tĩnh, đưa song chưởng đánh mạnh tới Thượng Chí.

Lúc này, ba trưởng lão bị thương khi nãy cũng đã tỉnh lại thấy thế liền đứng phắt dậy tiến tới, kêu lên:

- Không được sát hại sư huynh chưởng môn của chúng ta.

Hai lão hộ pháp áo vàng của Thiên Tề Giáo, sợ Vĩ Nhất Dân đánh chết Hoàng Thượng Chí nên cũng vội bước tới định tìm lời ngăn cản.

Trong lúc mọi người hồi hộp lo lắng cho tánh mạng Thượng Chí, thì lại xảy ra một chuyện không thể tưởng tượng được.

Thân hình của Thượng Chí đang lúc té xỉu, đột nhiên lại bay bổng lên, xẹt vào rừng xa hàng bảy trượng, biến mất dạng...

Các cao thủ đứng đó đều kinh ngạc, trở mắt nhìn nhau không hiểu đó là thân pháp gì mà họ chưa từng thấy hoặc nghe ai nói tới bao giờ.

Mọi người lững lững một hồi lâu, mới tỉnh lại, mồ hôi trán ướt đầm như tắm.

Vĩ Nhất Dân cố theo dõi những tiếng động nhẹ như gió thoảng trong mé rừng. Qua một lúc lão mới đoán biết có tay cao thủ tuyệt thế ẩn trong rừng.

Tuy đoán biết như vậy nhưng Vĩ Nhất Dân vẫn kinh ngạc tự hỏi:

- Với khoảng cách hàng bảy trượng, không thể có một sức hút nào có thể làm tung bay người được? Điều này chứng tỏ người núp trong rừng có một công lực tuyệt kỳ không thể tưởng.

Bỗng nhiên trước mắt mọi người, mao lão già xuất hiện, tóc cuốn bằng vòng kim, mình mặc áo dài màu vàng, đi chân không, cao chừng tám thước, thân hình to như con voi, chỉ một cái chân của lão cũng to bằng con người rồi.

Quái nhân này quắc mắt nhìn mọi người mắt lóe hào quang, sáng quắc như hai chiếc đèn rọi.

Cái nhìn của đôi mắt lạ thường đó, khiến cho mọi người trong trận đều giật mình, muốn tìm nơi ẩn núp.

Quái nhân lại nhìn chòng chọc vào Vĩ Nhất Dân như rọi sáng cả thân hình ác độc của lão.

Vĩ Nhất Dân không tự chủ được, vội bước lui ra. Nhưng lão không thể tránh được luồng hào quang của đôi mắt quái nhân đó, nên toàn thân run lẩy bẩy.

Với công lực của Vĩ Nhất Dân, mà mới thấy hình dáng quái nhân đã thất phách hồn kinh rồi! Chỉ nhìn qua bao nhiêu đó, cũng đủ biết thân pháp của dị nhân nội lực đến mức nào rồi!

Quái nhân gần từng tiếng như sấm sét:

- Thằng nhỏ kia! Đầu mày đội kim quan, mình lại mặc áo dài bằng cẩm, có phải mày là chưởng môn của phái Thiên Nam không?

Vĩ Nhất Dân giật mình, nói:

- Không sai! Bổng nhân đúng là chưởng môn Đế Quân Áo Ma Cung.

- Đế Quân! Ha! Ha! Ha...

Tiếng cười vang lên, làm cho các cao thủ có mặt nơi đây, đều thất sắc. Các huyết quản trong người họ như bị chấn động. Họ cảm thấy như máu chảy lộn ngược lại.

May là lão quái chỉ cười có mấy tiếng, chứ nếu lão cười một lúc nữa, thì mọi người đều bị lũng tai, điếc óc mà chết.

Vĩ Nhất Dân lấy làm lạ, đánh liều hỏi lại:

- Xin hỏi tôn hiệu?

- Mày không biết lão phu à?

- Xin tha lỗi! Tiện nhân không biết!

- Hà hà! Lúc lão phu xuôi ngược giang hồ, thì chắc cha mày cũng chưa sanh! Côn Thế Ma Vương tức là lão phu! Mày đã nghe chưa?

Bốn tiếng Côn Thế Ma Vương làm cho mọi người đều lạnh xương sống.

Sự thật trước đây sáu mươi năm Côn Thế Ma Vương đã mất tích. Nhưng cái tên Ma Vương vẫn còn in sâu trên giới giang hồ. Cho đến bây giờ, người trong võ lâm ai nghe tới cũng phải kinh hồn.

Vì công lực của Ma Vương khắp giang hồ không ai tưởng tượng được. Theo lời đồn trên võ lâm, thì chưa có một tay cao thủ nào chịu được ba chiêu của Ma Vương, nên hai đạo Hắc Bạch, khi nghe đến tên lão, hồn vía đã bay lên mây rồi.

Sáu mươi năm trước, có cuộc quần hùng đại hội trên Nhật Quan Phong ở núi Thái Sơn, cao thủ nhiều môn phái tham gia hàng mấy trăm người. Trong lúc họ vừa chọn được vị đệ nhất anh hùng, thì Côn Thế Ma Vương chẳng biết từ đâu mò tới thách đấu.

Lão đánh với người đệ nhất anh hùng được lực chọn. Nhưng Ma Vương chỉ mới đánh có hai chiêu, thì người đệ nhất anh hùng đã rơi xuống phong đỉnh.

Quần hùng tức giận hợp sức tấn công lão, nhưng chỉ trong chớp mắt, xác người đã chết đầy đỉnh Nhật Quan Phong, máu chảy như suối.

Các bậc tiền bối trên võ lâm đều tận mắt nhìn thấy trận giết người rùng rợn đó, và đã kể lại cho nhiều người nghe, nên hiện nay ai nghe đến cái danh hiệu Ma Vương, cũng rợn óc!

Sau khi chấm dứt trận chiến Côn Thế Ma Vương bỗng nhiên biệt tích trên giang hồ.

Không ngờ, qua sáu mươi năm mất tích, hôm nay Côn Thế Ma Vương lại xuất hiện tại đây lão lại ra tay cứu Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí, việc lạ thường này khiến cho mọi người không thể hiểu nổi.

Quang cảnh trong trận đấu như có một áp lực gì đè nén mọi người, ai cũng cảm thấy như nghẹt thở.

- o O o -